

[Såen Folke.]

kapitalismen sammen, før det når dertil, men udviklingens retning skal ingen være i tvivl om.

Når planerne om yderligere EF-integration og etablering af en omfattende økonomisk, politisk og militær union ikke er nået længere, end det er tilfældet, skyldes det først og fremmest den internationale kapitalismes krise, som ikke mindst har ramt EF-landene hårdt. Problemerne med at løse krisen præger jo også i høj grad Tindemans' rapport. Gennem den gradvise opbygning af en overnational stat forsøger EF at løse kapitalens problemer, men de kapitalistiske modsætninger er stærke. Konkurrencen mellem enkeltsselskaber, rivaliseringen mellem nationer, der hver for sig forsøger at støtte netop deres erhvervsliv, fristelsen til at forsøge at eksportere krisen til de andre, alt dette forsøger EF at modvirke ved at etablere fri bevægelighed for varer, kapital og arbejdskraft, ved at harmonisere lovgivningen gennem slangesamarbejdet på valutaområdet og ved mange andre foranstaltninger. Det er kapitalens problemer, EF forsøger at løse, men kapitalismen er et system fuldt af modsætninger.

Problemerne med at strømline integrationsprocessen fremgår i høj grad af Tindemans' rapport. Jeg tænker bl. a. på hans forslag om en opdeling i 1. og 2. klasse lande, og så må hr. Brusvang undskylde, at jeg foretrækker at kalde tingene ved deres rette navn. Denne opdeling skal som bekendt foregå ud fra landenes styrke kapitalistisk set. Nu har hr. Xavier Ortoli jo angrebet netop denne tanke, og Tindemans har følt sig foranlediget til at komme med en tydeliggørelse. Det står ellers ganske unmisforståeligt i hans rapport på side 29-31 i den danske oversættelse.

Udenrigsøkonomiministerens positive holdning til Tindemans' forslag om, at 1. og 2. klasse landene skal bevæge sig frem og integreres og harmoniseres i forskelligt tempo, er værd at bemærke. Udenrigsøkonomiministeren sagde efter at have talt om nogle ulemper ved forslaget:

„På den anden side forekommer det vanskeligt for Danmark at afvise forslaget i en situation, hvor denne fremgangsmåde måske er den eneste vej til nye fremskridt på det økonomiske og monetære område.“

Tindemans har selv om sit forslag sagt — jeg citerer side 31 i den danske oversættelse:

„Denne ordning kunne under de nuværende omstændigheder være til megen nytte ved igen at gøre processen med udvikling af unionen dynamisk, selv om dette skete på en ufuldkommen måde.“

EF-modstanderne i socialdemokratiet eller som hidtil har stemt socialdemokratisk bør bide mærke i, at regeringen nu ikke vil afvise et forslag, der skal sætte gang i det for tiden noget knirkende maskineri henimod en dynamisk udvikling af unionen. Man kan forudse, at Danmark trods alt vil komme iblandt 1. klasse landene, at vi altså skal være med til at sætte fart i den yderligere integration.

Hvad vil det indebære? Her henviser Tindemans til slangesamarbejdet, som for tiden er begrænset til valutapolitikken. Det hører med til det dynamiske, at vi her indgår bindinger for pengepolitik, kasseunderskud, konjunkturpolitik, at vi overdrager myndighed om visse beslutninger til fælles myndigheder, at vi liberaliserer kapitalbevægelserne yderligere, overdrager øget kompetence til EF's valutafond, der skal blive kimen til en europæisk centralbank, som det hedder, og godkender en vis styring udefra i tilfælde af optagelse af lån eller modtagelse af finansiel bistand.

Dette vil givetvis være til fordel for de toneangivende dele af den danske kapitalverden, og det er afgørende for socialdemokratiet. Men de lønarbejdere, der støtter socialdemokratiet, bør overveje, om det også vil være i deres interesse. VS mener nej.

Tindemans' forslag om indgåelse af kollektive overenskomster er også tankevækkende for danske lønarbejdere. Det hedder i den danske oversættelse, side 44, om forholdet mellem arbejdskøbere og arbejdstagere og offentlige myndigheder:

„De skal give mulighed for at nå frem til rammeaftaler eller europæiske kollektive overenskomster ved hjælp af sektormæssig samordning.“

Undervisning og forskning er to vigtige områder for fremme af arbejdskraftens frie bevægelighed og en styringsmekanisme, der tilgodeser Fællesskabsinteresser på kapitalens grundlag fremfor nationale traditioner og muligheder for eksperimenter. Her kan man henviser til, at lægeuddannelsen allerede